

Els 7.000 concerts de la sala Mariscal

El Mariscal de l'Estartit, 40 anys d'història i 7.000 actuacions

RAMON MORENO > TEXT

Set mil concerts, i com si res. Llorenç Massaguer transmet entusiasme quan parla dels propers concerts que té programats al seu local. Han passat els anys, i la sala Mariscal de l'Estartit es manté com a punta de llança de la programació de música en viu del país, i ha esdevingut una de les sales —potser la principal— més antigues a tota Europa amb una programació regular de música en directe.

CIAM-AJN

La història del Mariscal s'inicia l'estiu de 1979, quan Llorenç Massaguer va aprofitar uns terrenys familiars per obrir un local musical. No havia de ser una discoteca, tan de moda en aquells temps, amb música de ball a la manera Travolta. Massaguer s'ho va plantejar com un local a l'estil anglosaxó i com

alguns que hi havia a Barcelona, com el mític Zeleste del carrer Argenteria, orientat a les actuacions en directe. La música que hi sonaria seria la que a ell li agrada, rock amb tocs progressius com el de Pink Floyd, Genesis, Alan Parsons o Jethro Tull, i la que arribava de l'altre costat de l'oceà.

El nom triat per al nou local va ser CIAM-AJN, que en esperanto volia dir «en qualsevol moment», tot i que aviat seria conegut com a Enciam. Llorenç Massaguer el recorda com un «local pirata», decorat amb xarxes de pescar, canyes, cairats, molta fusta i el terra de tova. No hi havia escenari, i l'equip de so era rudimentari, així que els músics tocaven pràcticament entre el públic. El primer concert va ser una *jam session* amb uns amics, i el segon que s'hi va programar va tenir com a protagonista el guitarrista Max Sunyer amb el seu grup Hot Bambú.

De Rainbow a Mariscal

La primera gran transformació del local es va produir el 1984, quan es converteix en el club Rainbow. Eren els temps del *punk* i el *heavy*, i el que més tard seria conegut com a rock català entonava els primers compassos. De fet, alguns dels que més tard formarien part de grups importants dels països eren assidus clients del local.

Amb la voluntat d'ampliar al màxim el tipus de clientela i de música a oferir, el Rainbow passa a ser la sala Mariscal (una mena de traducció catalana de *Marshall* o *Sheriff*), amb una decoració més rústica o *country* a l'estil dels petits locals americans. Un escenari i un equip de so professional presideixen el local, que es decora amb vitrines amb elements de *memorabilia* musical que fan les delícies de qualsevol assidu a les fires de col·leccionista

>> La sala Mariscal de l'Estartit amb Llorenç Massaguer situat al davant. A l'esquerra, Massaguer tocant la guitarra.

que organitzava l'enyorat Jordi Tardà. La sala Mariscal no només va viure tot el procés de gènesi i consolidació del rock cantat en català, sinó que en va ser actiu protagonista.

Als coneixements musicals de Llorenç Massaguer s'hi afegien els contactes que li subministraven bon material, com els soldats de la base Loran, que li portaven els discos i vídeos directament dels Estats Units... i caixes de cervesa Budweiser, llavors desconeguda a les nostres contrades. Per a molts grups, el futur començarà a l'escenari (recentment remodelat) de la Sala Mariscal, i el futur imaginat de Llorenç Massaguer seria l'eternament previst Museu del Rock que aixoplugui la seva col·lecció, de més de 50.000 peces.

Ramon Moreno és editor.